zájmu dožadováno, vycházel z právního názoru odpovídajícího platnému právnímu řádu a jest stížnost tvrdící opak bezdůvodná.

Č. 5656.

Mimořádná opatření: Cizozemský peněžní vklad osoby fysické, která se v době všeobecného soupisu zdržovala v cizině, nepodléhá soupisu podle vl. nař. č. 110/1919.

(Nález ze dne 8. května 1926 č. 9295).

Věc: Josef P. v T. proti hlavnímu finančnímu ředitelství v Užhorodě stran dodatečného soupisu vkladní knížky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním de praes. 6. ledna 1925 — řízeným na fin. řed. v Berehově — žádal st-l, aby byla dodatečně označena jeho vkladní knížka, vydaná býv. uh. pošt. spořitelnou v Budapešti č. . . ., uváděje, že vklad na tuto knížku — 600 K — učinil v roce 1916 z Ameriky a že knížka v době, kdy měla býti označena, nebyla v jeho držení, že ji obdržel po návratu z Ameriky do čsl. republiky. Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad, že zmíněná vkladní knížka nepodléhá označení, poněvadž se st-l v době všeobecného soupisu zdržoval mimo území čsl. republiky a vklad je uložen v cizině.

Ve stížnosti se namítá: St-l prokázal, že uvedenou vkladní knížku znějící na 678 K 54 h neměl v době soupisu ve svém držení, nýbrž že ji teprve »nyní« obdržel z Ameriky a že tudíž nemohl až dosud knížku tu předložiti k označení; st-l také prokázal, že jest čsl. státním občanem. Mělo tudíž býti vyhověno st-lově žádosti za dodatečné označení knížky. Odůvodnění nař. rozhodnutí, že st-l byl v době všeobecného soupisu v cizině a že peníz byl uložen jako vklad v cizině, nemění ničeho na té okolnosti, že st-l uložil peníz u uh. pošt. spořitelny, a že v důsledku toho jest tato povinna vklad mu vrátiti a to v oné valutě, v níž jest podle mezinárodních smluv povinna vyplatiti vklady čsl. státním občanům. Uplatňování těchto nároků vzal na sebe čsl. erár, který též převzal vůči čsl. stát. občanům povinnost platební. St-l navrhuje, aby nař. rozhodnutí bylo v tomto směru změněno, že příslušný úřad jest povinen provésti žádané označení.

Stížnost neshledal nss důvodnou:

Podnětem k vydání nař. rozhodnutí byla žádost st-lova za povolení dodatečného soupisu peněžního vkladu st-lova u býv. uh. pošt. spořitelny v Budapešti, tudíž žádost za povolení dodatečného soupisu cizozemského peněžního vkladu ve smyslu čl. 3 vl. nař. ze 4. března 1919 č. 110 Sb., jež bylo vydáno na základě zákona z 25. února 1919 č. 84 Sb.

Ze srovnání bodu a) č. 1 odstavce 1 článku 3 cit. nař. s ustanovením bodu b) č. 1 odst. 1 téhož článku ve spojitosti s článkem 1 tohoto nařízení jde zcela nepochybně na jevo, že cizozemské peněžní vklady náležející osobám fysickým — o takovýto vklad jde také v tomto sporu — podléhají soupisu ve smyslu cit. nařízení, jestliže dotyčná osoba fysická v době všeobecného soupisu — t. j. podle článku 1 cit. nař.

v době od 10. března do 10. června 1919 v území republiky čsl. bydlí nebo nejméně jeden rok se zdržuje.

St-l, jak patrno z vývodů stížností, přiznává sám, že v době všeobecného soupisu zdržoval se mimo území republiky čsl., — přiznává tedy sám, že n e n í u něho splněn svrchu zmíněný předpoklad, jejž cit. nařízení stanoví pro soupisovou povinnost ohledně cizozemských peněžních vkladů, náležejících osobám fysickým. Jestliže tedy žal. úřad, vycházeje právě ze zjištění, že se st-l v době všeobecného soupisu peněžních vkladů zdržoval mimo území republiky čsl., vyslovil, že cizozemský peněžní vklad st-lův vůbec nepodléhá soupisu ve smyslu cit. nařízení a z tohoto důvodu zamítl st-lovu žádost za dodatečný soupis tohoto peněžního vkladu, jest nař. rozhodnutí v souhlase se zákonem.

— — —

Č. 5657.

M i m o ř á d n á o p a t ř e n í. — Ř í z e n í p ř e d n s s - e m (S l o v e n s k o): * Stížnost na nejvyšší správní soud není přípustna do rozhodnutí správního úřadu odmítajícího učiniti opatření stran zaplacení remunerace za nákup obilí pro obilní ústav.

(Nález ze dne 8. května 1926 č. 9853).

V ě c: Emerich J. v I. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran odměny za činnost rekvisiční.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e o d m í t á j a k o n e p ř í p u s t n á.

D ů v o d y: Není popřeno, že st-l v letech 1915 až 1918 pro válečný obilní ústav »Haditerměny« akc. spol., rekviroval obilí. Dovolávaje se výkazu býv. podžupana tehdejší župy nitranské Karla Th., kterým týž rozvrhl odměny 74.230 K za rekvisiční činnost v obvodu nitranského okresu konanou, žádal st-l u županského úřadu v Nitře vyplacení peníze 4500 K, dle onoho výkazu na něho připadajícího. Župní úřad v Nitře sdělil se st-lem, že na ten čas nemůže ve věci ničeho zaříditi — odvolání st-lovo do tohoto sdělení bylo nař. rozhodnutím zamítnuto — při čemž žal. úřad poukázal k tomu, že st-l neprokázal, že má proti župě XVI. uvedený požadavek, že župa ta nemá se župou nitranskou před 1. lednem 1923 nic společného a že není věcí úřadu, aby pro st-le v jeho soukromém zájmu sbíral důkazy.

Stížnost napadá toto rozhodnutí pro nezákonnost a nedostatečné řízení a uvádí: 1. že st-li odměna za rekvirování obilí přísluší podle nařízení býv. uh. vlády vydaných před 28. říjnem 1918, 2. že nárok jeho jest rozdělovacím výkazem býv. podžupana Th. číselně určen a výkaz ten jest pravoplatný, 3. že mu remunerace ta náleží za leta 1915 až 1919, 4. že župní úřad jest povinen opatřit všechny doklady ve věci potřebné, 5. že stát čsl. jest odpovědný za st-lovu pohledávku, poněvadž převzal jmění i závazky býv. žup.

Nss opřel rozhodnutí o stížnosti o následující úvahu:

Činnost, kterou st-l vyvíjel rekvirováním obilí pro akciovou společnost Haditerměny, nebyla součástí jeho činnosti veřejnoprávní, nýbrž činností v soukromoprávním poměru ke jmenované akciové společnosti,